

Подорожчання «БОРЩОВОГО НАБОРУ» – наслідок сукупності різних факторів

Ситуація на ринку «борщового набору» цього сезону кардинально відрізняється від ситуації в минулому році. Майже всі овочеві складові українського борщу в перші тижні жовтня в цьому сезоні подорожчали, тоді, як рік тому, ціни на всі види продукції знижувались. Фахівці ринку вважають, що зростання ціни цього сезону - це наслідок сукупності факторів.

«Частіше за все, у вересні та жовтні «борщовий набір» в Україні дешевшає. Відбувається це завдяки сезонному збільшенню пропозиції, в цей період вона, зазвичай, найбільша, бо триває збирання врожаю в комерційному секторі та в

господарствах населення. Частина цього обсягу закладається на зберігання, а надлишок потрапляє на ринок. Цієї осені ми бачимо не тільки вищі ціни, а й постійне їх зростання, відбувається це не тільки через менший врожай. І фермерів, і перекупників дуже надихнули високі ціни в кінці минулого сезону, тому, фермери не поспішають продавати зібраний врожай, тоді як активність перекупників постійно зростає. Але треба пам'ятати, що перегрітий ринок - це досить небезпечне явище. Стриманий в сховищах обсяг українських овочів обов'язково з'явиться на ринку, а до цього моменту можуть заробляти імпортери. У цьому сезоні ми

вже почали імпортувати моркву та цибулю», - коментує ситуацію Тетяна Гетьман, керівник департаменту «Аналітика» ОРСП «Шувар».

За даними «Інфо-Шувар», з жовтня ціни на «борщовий набір» в 1,5-2 рази вищі, ніж рік тому, тільки від початку вересня вони зросли на 10-15%. Про те, яким чином може формуватись пропозиція і, відповідно, ціни продукції в другій половині сезону, фахівці ринку обговорили на конференції «Майбутнє ринку «борщового набору» в Україні», яка відбулася 20 жовтня у Львові, на території найбільшого гуртового ринку Західного регіону «Шувар».

Про проблеми та перспективи розвитку вітамінної галузі йтиметься у розповіді про ФГ «Мрія-Агро», яке постачає овочі «борщового набору» на полиці найбільшого українського ритейлера АТБ, зокрема, у розмові з головою Асоціації фермерів і приватних землевласників Дніпровського району Олександром Лапою (на знімку).

Читайте у наступному номері.

Менше, ніж могло бути

Так втішив українців щодо рішення про підвищення ціни на газ Прем'єр Володимир Гройсман

На 23,5% зросте ціна на газ. Про підвищення говорили давно. І ось в п'ятницю уряд прийняв це непросте і неприємне рішення. І ще одна цифра – вісім тисяч п'ятсот п'ятдесят гривень. Стільки українці платитимуть за тисячу кубометрів газу з першого листопада. Тобто майже на півтори тисячі гривень більше.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР Володимир Гройсман заявляє, що Україна без кредиту МВФ не уникне дефолту, тому змушена була виконати його умови і підвищити ціну на газ. Про це глава уряду написав у Twitter.

«Ціна на газ. У нас були лише два варіанти: або мінімальне підвищення, про яке ми домовилися, або дефолт, галопуюча інфляція, знецінення всіх заощаджень. Ми вибрали варіант, який можна компенсувати субсидіями. Щоб незахищені люди не відчували підвищення», – зазначив Гройсман.

За його словами, він з липня робив все можливе, щоб зняти питання підняття ціни на газ з порядку денного,

але це одна з критичних умов МВФ. Гройсман підкреслив, кредит МВФ потрібен «не для того, щоб робити нові борги, а для того, щоб віддавати старі. Адже щороку на їх обслуговування ми витрачаємо по \$5 млрд.».

Глава уряду обіцяє, що кожна сім'я, яка не може повністю оплатити комунальні платежі, отримає субсидію.

«Ми прийняли рішення про розширення програми субсидій. Спростили підхід до оформлення субсидій. Відстежуватимемо в регіонах, щоб кожна сім'я, яка не може повністю оплатити комунальні платежі, була захищена і заплатила лише частину» – сказав Гройсман.

Дай-то Боже, дай-то Боже. Та щось віриться з трудом.

Продовження теми - стор. 6

Децентралізація.ца

На виконання рішення уряду вже 479 ОТГ (або 72%) отримали у комунальну власність майже 1 млн. га земель сільськогосподарського призначення.

ПРОМІЖНІ результати цього процесу, можливі ризики та перспективи були обговорені під час круглого столу «Землеустрій об'єднаних територіальних громад» за участі першого заступника Міністра аграрної політики та продовольства України Максима Мартинюка, представників громад, виконавчої влади, депутатів та науковців.

«Ми передаємо землі в ОТГ в максимально підготовленому вигляді, тобто з усіма визначеними параметрами та необхідними документами. Із 479 ОТГ, які отримали землю у власність, 376 зареєстрували це право в Міністерстві юстиції. Але, на жаль, жодна з територіальних громад ще не провела жодного аукціону за цей період», – зазначив Максим Мартинюк.

Він додав, що як показує практика проведення таких аукціонів щодо земель державної власності, серед потенційних правонабувачів існує значний попит на такі земельні ділянки.

Антирейдер

НЕ КРИВОСУДЬ І СУДИМИМ НЕ БУДЬ

ВЛАСНЕ про цю історію хто-хто, а «Фермер Придніпров'я» не раз писав. Два роки тому, у вересні 2016-го, у селі Попасному Новомосковського району сталося безпрецедентно шахрайське й розбійницьке рейдерське захоплення фермерського господарства «Дар». Одного з кращих і провідних тоді в області. Обробляло понад 3 тисячі гектарів орної землі. Техніки, рухомого і нерухомого майна, збіжжя, міндобри, хімпрепаратів і т. д., і т. п. мало майже на 8 мільйонів доларів. Але напередодні, у серпні 2016-го, в пору закінчення напруженого літа, раптово помирає засновник і творець цього ФГ Василь Дарадуда.

- Тільки через півроку після того, як батька не стало, ми з сестрою могли вступати у права спадкоємців, - розповідає син померлого Василя Юрійовича Дмитро Дарадуда. – Це так по

закону. Тому спішити нам не було куди, а в степу роботи ще вистачало по зав'язку, от ми, коли нам ніколи було взору глянути, поралися по господарству. І того дня, як виїжджали комбайном косити соняшник, до нас у село й увірвалося мало не дві сотні до зубів озброєних бойовиків. Вони оточили наші господарські споруди, ледь не на смерть перелякали людей, а в полі кинулися наперейми комбайну. Один з-поміж тих, хто верховодив усім цим, тикав мені межі очі якісь папірці, з яких виходило, наче усе гамузом наше добро, трактори, машини, зібраний і ще не зібраний урожай належить не нам, а якомуось, уявіть собі, нам не відомому, однак ніби добросовісному покупцеві. Я не відразу зміг второпати, що відбувається і як таке могло трапитися?

РАЧКИ У МАЙБУТНЄ З ДЕРЖПОПАНДОПУЛО

Читайте стор. 2, 3

Продовження. Початок - стор. 1

СТАЛОСЯ все дуже просто: зневажаючи усі закони, параграфи й коми, десь аж в Одеській області знайшлася підла державна реєстраторка на ім'я-прізвище Світлана Мшар, котра навіть не за день один, а за одну ніч оформила «ДАР» на невідому для власників особу. Як потім з'ясується, негідниця Мшар також і в очі не бачила ту особу – їй вистачило паспорта «покушця», в наявності якого власною персоною не було. Були натомість довірені посланці. До речі, без будь-яких доручень. То прибули явно з надією, що це злодійство вдасться залишити шитим і критим. Та сталося інакше: уся Дніпропетров-

щова у теперішньому Кам'янському і знав там Іванченка, а тепер перевівся у Новомосковськ.

Тільки ж на цьому оборудка не скінчилася: а через день Іванченко ніби за «посередництва» нотаріуса Євгена Рудкевича перепродав – передарував? - «ДАР» Кузнецову Василю Михайловичу – засновнику ФГ «Агроволодар» і ще кількох у Новомосковському районі. Фігуранту також кількох, за даними обласної фермерської Асоціації, кримінальних проваджень та «підручному», за численними свідченнями у місцевій пресі, нардепа Вадима Нестеренка. Останнього, до речі, в трьох районах, і переш за все Новомосковському, уже величають «земельним феодалом». І що «дивно» - з Ва-

Повертаючись до надрукованого НЕ КРИВОСУДЬ

Настає час підбивати підсумки

ська обласна фермерська Асоціація повстала як за командою на захист «ДАРу». Тому історія з ним і дістала розголосу на всю Україну. Республіканські «Сільські вісті» також кілька разів писали, оскільки рейдери вперто не здавалися і вилізли за себе, аби тільки заволодіти господарством. Якщо гадаєте, що галас, дійсно здійнятий багатьма й іншими всеукраїнськими ЗМІ, допоміг вдарити по руках загарбникам, то помиляєтеся. Та на найвищі й кийвські пагорби навіть не вплинуло те, що вояки у бронжилетах та масках ланцюгом йшли на село, як ті поліцаї, а в степу біля комбайна вчинили стрілянину і поранили двох селян. У даному випадку лише невідступність і рішучість обласної фермерської спільноти разом зі створеною нею «Фермерською самообороною» змогла порятувати «ДАР» від захоплення рейдерами. Хоч боротьба не припиняється і триває, якщо хочете знати, до цих пір. Так що вся ця історія – це історія практики і досвіду сільського народу боронити себе і свій бізнес. А відтак і приклад, як не миритися зі злом та злодійством й відвертою злочинністю, котрий повчальний і корисний для всіх, хто в аграрному секторі усім нечестивцям наперекір доводить, і що малий, і середній, і великий фермер ефективний насправді власник і господар на своїй землі, і він уже готовий не давати себе в обиду.

АДЖЕ ЯКА «таємниця» стала явною, коли фермери області усі гуртом і дружно ні диявола, ні корумпованих чиновників, правоохоронців та суддів, ні перевертнів-нардєпів не злякалися, а натомість ополчилися супроти ворогів фермерського господарства? Хто ще не знає чи вже не пам'ятає – слухайте: придумали так, наче син покійного фермера Дмитро Дарадуда прихованого від рідні мерщій позбувся батьківської спадщини, продавши її за 1 мільйон гривень якомусь Владиславу Іванченку тоді ще з Дніпродзержинська – нині міста Кам'янського. Якого сном-духом не міг знати, оскільки цей Іванченко – безхатченко, тимчасово мешкав у притулку для безпритульних і тільки-тільки відбув строк та повернувся із буцегарні. Де учорашній зек узяв цілий мільйон – тим паче, загадка. Дійсно, де ж, якщо він спокусився на 600 гривень, які йому заплатили за його... паспорт, «для діла позичений на три дні». Причому, уже зовсім згодом стало ще й ясно, що на 600 гривень не поскупився та брав «напрокат» паспорт... знайомий працівник Нацполіції – уявляєте? І що дужче «цікаво», брав то правоохоронець, котрий недавно пра-

силья Кузнецова бож Іванченко затребував за «ДАР» наче цілих 5 мільйонів гривень. Губа не дурна, правда ж? Насправді-то нашому бідовому безхатченку якраз дою у голові і не вистачило. Йому подумати розуму забракло, в яку халепу встрявав. Сьогодні бідолоха перебуває під арештом, і щоб вийти на волю, має закласти за себе не мало і не багато – 10 мільйонів (!) гривень. Отож не довго для нього музика грала.

Але чому? – запитаете ви. Та тому, що за явно ясных «обставин», з поміччю яких рейдери надіялися заволодіти задарма, даруйте за тавтологію, «ДАром», його визволення війна тривала фактично два роки, а повністю не закінчилася досі. Бо у «процес» втрутився... суддя Бабушкінського районного суду м. Дніпра Андрій Леонов. Він уткнув-«начудив» таке, що ні на яку голову не налізе, не те що на закон. Кому не ясно, що Іванченка-бомжа використали по повній задля того тільки, аби заплутати сліди і сховати, чий вуха, а швидше, липкі руки за всім цим стримлять? Тим часом суддя Леонов корчить, ніби нічим подібним тут і не пахне, і оголошує рейдер-протидисвіта Кузнецова... потерпілим. Це він, бачте, необачно постраждав від... шахрая безхатченка і учорашнього ув'язненого. А раз так, то Іванченка у камеру попереднього слідства, а бідного пана Кузнецова виручати й рятувати. А як бути з дітьми померлого фермера? Недовго думаючи, суддя Леонов записує їх... у свідки, котрі тепер, якщо воляють свій «ДАР» залишити за собою, мусять відшкодувати «постраждалому» Кузнецову понесені ним збитки. Єдине «пом'якшення» - є можливість... разом з рейдером Іванченком. Важко у подібне повірити?

Адвокат ФГ «ДАР» Сергій Сироватко ні на йоту не сумнівався, що Леонов не просто вдався до нахабного перекручення, а й навмисне та не безкорисно його вчинив. І що того ж Владислава Іванченка швиденько засадив за ґрати, бо він посмів свідчити зовсім протилежне і міг зіпсувати судді усю цю химеру. Покази Іванченка дали зрозуміти, що не він незаконно переоформляв «ДАР» у свою ніби власність, бо ж ні в яку Одеську область не їздив і ніякої пані Світлани Мшар ніколи і в очі не бачив. Це з одного боку. А з другого - й Кузнецова вперше побачив віч-на-віч... під час допитів. Але «заохоченому» судді уже всі закони були як навіженому море по коліна.

Іванченка Леонов сховав в СІЗО ще й для того, - заявив адвокат Сергій Сироватко, - щоб

заякати й інших свідків рейдерського свавілля, аби вони від страху трусилися, заціпили свої роти і прикусили язика, а суддівську «витівку» сприймали за чисту монету.

Коротше, за пропозицією адвоката Асоціація фермерів області негайно послала подання у Вищу кваліфікаційну комісію суддів з вимогою звільнити і покарати Андрія Леонова «як хабарника і фактично співучасника рейдерського захоплення ФГ «ДАР». Як думаєте, яку відповідь діждалася Асоціація. Та ніякої! «Глухо, як у танку», - обурювалися фермери. І докидали, що купляти пора не трактори, а танки. Аби на них заїжджати у Вищу кваліфікаційну комісію суддів. Інакше ніякими поданнями її не взяти – треба брати тільки приступом!

Не стерпіла настільки брутального нахабства і свавілля навіть прокурор місцевої прокуратури Олена Саламатіна. Особливо ж коли Апеляційний суд області відмовився скасувати ухвалу судді Бабушкінського суду, і подала свою скаргу на Леонова - «винуватця кривосуддя, яке може бути хіба що у якомусь племені дикунів в глухих джунглях». Ви не повірите, але виявилось, що Андрій Анатолійович відчув загрозу загоди і спрацював «на випередження» - вигдав і настрочив на Саламатіну щось на зразок наклепу-доносу. У Кваліфікаційно-дисциплінарну комісію прокурорів. І уявіть собі, домігся, щоб жінку... притягли до дисциплінарної відповідальності. Посадив, тобто, прокуроршу на місце.

ТАКИМ ЧИНОМ у зв'язку з фактично неприхованим уже самочинством і скандалом з приводу ФГ «ДАР» Дніпропетровська обласна Асоціація фермерів та приватних землевласників сміливо й безоглядно вступила у протиборство з судовою владою – з одним її свавільником Андрієм Леоновим, якщо точніше. При цій нагоді ще раз хочемо наголосити, що цю публікацію підготували з тією метою, аби фермери нашої області вчилися, як давати гідного відкоша своїм кривдникам. Як не пасувати і не здаватися, також як не боятися, а усім своїм скопом боротися з убивцями, по суті, українського села. Щоб зупинити цей безпрецедентний для цивілізованого світу геноцид, досвід дніпропетровців, як на нас, справді стане в пригоді і може прислужитися багатьом, якщо не всім селянам і всієї України.

Так от, не діждавшись належної реакції Вищої в Україні ради правосуддя, ватажок дніпропетровських фермерів Анатолій Гайворонський вирушає у Київ на засідання Комітету з аграрної політики та земельних відносин Верховної Ради. З надією, що хто-хто, а народні депутати зоглянуться над бідною, котра з вини судді-корупціонера звалилася на ФГ «ДАР». Та тільки марними були його сподівання. На засіданні був і член Комітету Вадим Нестеренко. Як потім інші нардепи-члени аграрного Комітету зізналися Гайворонському, весь його гнів пан Нестеренко «кудуарно» пояснив винятково тим, що він, Гайворонський, «в районі і області в опозиції до нього, Вадима Нестеренка, от ніяк і не може ніби вгомонитися». А насправді, мовляв, конфлікт давно вичерпано – і депутати-колеги «прийняли це на віру». Ми не виключаємо, і тому, що така «правда» їм миліша і ближча була, ніж народна. Уже давно ні для кого ж бо не секрет, що теперішня Верховна Рада не лише інтелектуально найбездарніша з-поміж усіх, які у нас були досить, але й совістю обділена найбільше. Таке враження, що як і владі на чолі з Петром Порошенком, Україна їй не потрібна, в Україні ті ж нардепи жити не збираються, зате красти усе підряд і якомога більше – аж трусяться.

А ТУТ ЯКРАЗ Асоціація фермерів та приватних землевласників України скликає прес-конференцію, тема якої – «Як ведеться боротьба з рейдерством в Україні, чому це ганебне явище до цих пір існує та хто за ним стоїть?» Ясно, що Гайворонський приймає рішення взяти у ній участь. А що кому болять, той про те і гомонить. Анатолій Іванович вкотре доповів, яка несправедлива історія коїться навколо ФГ «ДАР». Наслідки? Як об стінку горохом. Наступна нагода, якою скористався Гайворонський – акція знову ж таки АФЗУ, котра, боронячи своїх членів від рейдерів «і органів правопорядку та правосуддя, які з ними заодно, мов за руки взялися», пікетувала Мінюст України. Дніпропетровська делегація прибула чи не найбільш чисельна. З відповідним «нагадуванням», якщо так можна сказати. На цей раз від неї не просто відмахнулися. Порадили «через другі вуха»... «не сунути свого носа туди, куди не слід і їх не просять, а то болючого щигля по ньому можуть одержати».

Тільки ж Анатолій Гайворонський не з лякливих. Інша річ, що до гніву не терпить несправедливості. У даному разі «довгої дороги до справедливості». Тому збирає велику «армію» фермерів області і везе її самотужки пікетувати Вищу кваліфікаційну комісію суддів: скільки, мовляв, можна знущатися? Акція відбулася під «небезпечним» гаслом «Не будете карати ви рейдерів, бандитів та суддів-корупціонерів і хабарників – доведеться нам карати «адекватними» методами!» То й через це скінчилася акція на решті ніби напрочуд вдало: до протестуючих виїхали голова комісії Сергій Козьяков і його заступник-голова кваліфікаційної палати Станіслав Щотка. Вони вислухали пікетників, прийняли з їхніх рук письмовий «привіт» - і пообіцяли вникнути, розібратися та ухвалити врешті-решт «справедливе по Леонову рішення».

А у цей час, якщо хочете знати, власникам ФГ «ДАР» не тільки псували техніку, ті ж трактори та автомобілі, а і двічі палили їх. Збитки не вкладалися і в три мільйони гривень. Однак це ще що! Було здійснено замах на голову ФГ – на Дмитра Дарадуду, сина померлого Василя Дарадуди. Невідомий злодюга кинув гранату у двір будинку, в якому Дмитро Васильович живе з сім'єю. Є два записи відеокamera. На першому Дмитро пораняється надворі, ходить туди-сюди, а як тільки зайшов у будинок, стався вибух на тому місці, де він долю секунди назад перебував. На другому поза двором у вечірній пітьмі фігура людини, котра довго щось вичікує і раптом розмахується у бік будинку... Одні потім переймалися від того, що могли ж постраждати малолітні діти і навіть, якщо хочете знати, немовлята, які є у сусідів Дарадуди як зліва, так і справа. Інші «жартували», що «собаку, котра єдина дістала поранення, вдалося врятувати».

Та хіба міг настільки оцей грізний «уповільнений процес» влаштувати фермерську Асоціацію області? Чи могла вона три роки чекати обіцяного, як це виходило з обіцяного ватажків Вищої кваліфікаційної комісії суддів? Ні, дніпропетровську на чолі з Анатолієм Гайворонським зволікання, навпаки, гнітило і чимдалі лютило. Аж поки у них не виник шанс дійсно з «адекватною» відсіччю - «аналогічною сторицею віддячити» Андрію Леонову.

ВЛАСНЕ, Андрій Анатолійович сам підказав фермерам, як їм привести у дію справді «адекватні методи». Пам'ятаєте, кого згубила жадібність? Так от, вона «згубила» і суддю Леонова. Якщо ж ще точніше, то явно, не очікуючи на настільки тривалий і впертий опір його кривосуддю та передчуваючи, що «опоненти» не зупиняться, поки не доб'ються свого, Андрій Анатолійович не вигадав нічого ліпшого, як «з другого боку» використати ситуацію у мерзенних своїх цілях. Так-так, у тих цілях, які зараз називають неправомірною вигодою. Поживився на одній стороні, а тепер, не відчуваючи аніяких гризот сумління, зможе поживитися і на

- перші 15 тисяч. Здогадується, що сталося далі? Є у нашій мові таке чудове слово, як отож. Отож!

Бо далі область приголомшила супер-новина, що (цитуюмо дослівно) «у Вищу раду правосуддя України надійшло подання заступника Генерального прокурора-керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури Назара Холодницького про надання згоди на утримання судді Бабушкінського суду м. Дніпро Андрія Леонова під домашнім арештом, а також клопотання про його тимчасове відсторонення від правосуддя - в зв'язку з притягненням судді до кримінальної відповідальності». Слідом той же Холодницький вніс як

прес-конференцію голова Дніпропетровської Асоціації фермерів Гайворонський. Анатолій Іванович, ясна річ, мав підстави говорити про перемогу своїх колег. І говорив: «Для судді Леонова не існує ні законів, ні Конституції - він бере хабарі і виносить рішення на користь злодіїв і злочинців. Тому ми сподіваємося, що справедливість візьме гору, і він більше не буде калічити долі чесних і сумлінних людей, а сидітиме в місцях не надто віддалених, бацитиме небо крізь віконце в клітинку і, може, подумає над тим, скільком наробив біди і горя. Ми ж зі свого боку не залишимо цієї справи і доведемо її до логічного кінця».

запитував: «Які ще докази, крім зафіксованої розмови заявника з Леоновим і виявлені мічені купюри необхідні, щоб Леонов поніс нарешті заслужене покарання?»

А щоб часом не зміг суддя вийти сухим з води, співтовариство фермерів влаштувало - «на всякий випадок» - ще одну «показову» акцію: висадилося дружним десантом під парканом маєтку, в якому мешкає Андрій Леонов, і бити годину оповіщало всю округу, «хто-хто в ньому живе». Тобто що тут живе суддя-хабарник і корупціонер. Голосно, гучно оповіщало. Далеко було чути. Правда, не змогли фермери втриматися від «дрібного хуліганства» - написали і на

неті повідомив, що «справу судді А. А. Леонова передано до суду». Більше того, обвинувачення перекваліфікували на більш «тяжчу» ч.4 статті 368, котра передбачає позбавлення волі до 12 років. Що й підтвердила прес-служба НАБУ: «Національне антикорупційне бюро завершило досудове розслідування в кримінальному провадженні за фактом вимагання і отримання неправомірної вигоди суддею Бабушкінського райсуду м. Дніпро, яке засвідчило велику тяжкість скоєного ним злочину».

Єдина наразі прикрість для обласної Асоціації фермерів та приватних землевласників - їй не доводиться складати руки і зброї.

І СУДИМИМ НЕ БУДЬ

та засвоювати повчальні уроки

другій - а чому б і ні, якщо можливість сама іде до рук?

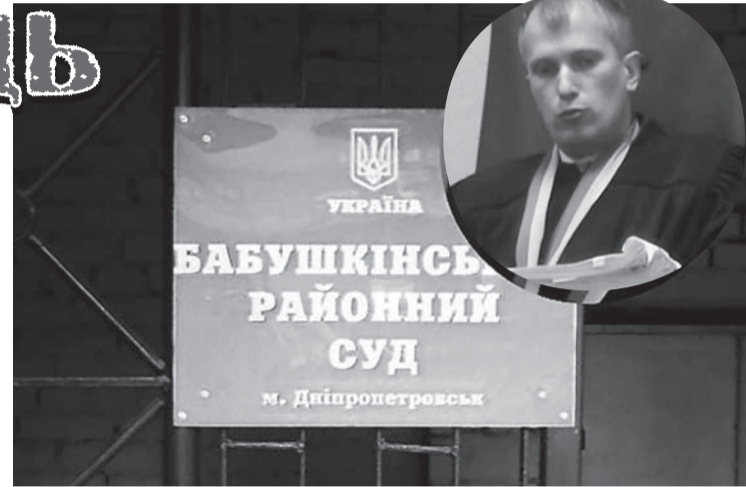
Коротше, Дарадуда-син дуже хоче, щоби перевернулася справа на його користь? Щоб його «Дар» судом було визнано потерпілим! Будь ласка, ніяких проблем! Хай дає 15 тисяч доларів «на бочку», себто на лапу, і він, суддя Леонов, з легкістю циркового жонглера раз-два - і зробить це. Треба, щоб і «рейдер-рецидивіст» Іванченко вийшов на волю та міг давати свої правдиві показання? Знову для судді Леонова це аж ніяк не трудність. Вранці ще 15 тисяч все тієї ж американської зелені - ввечері Іванченка звільнять з-під ув'язнення - яка і тут проблема!? Отож ще на 30 тисяч доларів зазіхнув суддя, затіявши своє кривосуддя навколо ФГ «Дар». Ви зрозуміли, до якого цинізму дожила вітчизняна судова влада і якого рівня сягнула правова ознака України-держави? А зрозумівши, чи кинете докір на адресу фермерської асоціації, котра відмінно, якщо й не віртуозно скористалася неймовірною «картою в лист» пана судді? Адже Леонов і одержав перший «транш»

ність: був «заявник, від якого Леонов вимагав хабар, після якого він тільки і зможе наче здійснювати нормальне судове слідство у справі ФГ «Дар». І далі: «САП разом з детективами НАБУ і працівниками СБУ в області провели обшуки за місцем роботи та в житловому приміщенні особи, причетної до ймовірного злочину, і під час слідчих дій хабар у вигляді мічених грошових знаків було вилучено». Відтак судді Леонову оголосили підозру про вчинення ним правопорушення, передбаченого ч.3 ст.368 КК. Це значить, що йому світить позбавлення волі до 10 років.

Проводить при цій нагоді

Останнє застереження фермерський ватажок виголосив не випадково. «Новини» про спійманого суддю в інформаційному просторі області одна за одною з'явилися 25 та 29 травня ц. р. А прес-конференція Гайворонського відбулася 6 червня. Коли Леонов, якому на той час уже офіційно висунули звинувачення, спокійно, ніби нічого й не сталося, продовжував... здійснювати своє «правосуддя». У тому розумінні, що розглядав і далі в суді кримінальні справи на інших злочинців. Що поробиш, що вдієш, зітхав Гайворонський, якщо нам випало жити «у перевернутій дотори дном країні»? І далі

паркані, хто за ним ховається. А чом би і ні? Колись по селах писали, що «Тут живе передовик аграрного виробництва, почесний колгоспник...» - і так далі. Хабарник, звичайно, не якийсь вам колись колгоспник, справу маємо з персоною майже недоторканого, тому це зухвальство він не зміг стерпіти. І подав у поліцію петицію, у якій вигадав - збрехав, звів наклеп - наче йому погрозували смертю і жбурляли «палаючі вогнем ганчірки у двір та на дах гаража».

Однак схоже, Андрію Леонову вже не виплутатися з сльози, у яке він з власної волі вляпався. Оскільки ще на початку серпня «Дніпровський вісник» в Інтер-

Терпіння фермерів знову - і дуже необачно, як на нас - випробовують. Час іде, спливає, а процес над Андрієм Леоновим все ще не починається. Тільки не треба надіятися, що вдасться приспати пильність дніпровських фермерів - це ми вам гарантуємо. Вони явно не з тих, хто буде прощати подібні злодіяння. Зараз і надалі також. Дуже радимо зарубати це собі на носі і суддів, і прокурорів та начальників там і тут по районах відділів поліції. Настає час висновки робити не лише фермерам - навіть бандитам також. Терпінню селян добігає кінець. А гніву та кари народу уже нікому не вдасться уникнути.

Микола ЯСЕНЬ.

РАЧКИ У МАЙБУТНЄ З ДЕРЖПОПАНДОПУЛО

Акценти

ДНІПРОВСЬКИЙ апеляційний суд без вагань скасував такий «арешт», проте у Васильківці рішення суду ані поліція, ані прокуратура просто не помітили! Бо прокурор зі слідчим, арештувавши врожай і ще не скосивши, вже продали його. Ви тільки вдумайтеся - вартість соняшнику понад 1 мільйон гривень, а до бюджету начебто через «Аукціон» надійшло лише 100 тисяч! З огляду на це беззаконня фермерському активу АФЗ області з головою Анатолієм Гайворонським довелось навідатися до прокурора Васильківського відділу прокуратури Олександра Школярова. Та при розмові з

Хоча за законом правоохоронні органи служать народові, в реальному житті все буває з точністю до навпаки. У Васильківському районі місцеві ПРАВОПОХОРОНЦІ таки «віджали» у фермерського господарства «Алтей» (голова Катерина Захарова) сонях. Заступник прокурора Синельниківської місцевої прокуратури Роман Рябець разом з прокурором Васильківського відділу прокуратури Олександром Школяровим та слідчим Васильківського відділення Національної поліції Ігорем Савченком за сфабрикованою кримінальною справою, під відвертим прикриттям обласної прокуратури, здійснили зухвале викрадення вирощеного урожаю соняшнику з площі 42,9 гектари. Прокурор зі слідчим ухвалили рішення про арешт фермерського соняшнику через формальну причину, а саме що ХТОСЬ нібито незаконно користується орендованою землею з 1992 року. Особу, яка обробляє земельну ділянку протягом 26 років (!), оперативно-розшуковим шляхом встановити не вдалося й на сьогодні!

ним з'ясувалося, що слухати він не вмє, кожному затикає рота та нав'язує свою точку зору - не виконувати закони, і навіть не намагатися. А навіщо?

Тоді виникає запитання - куди ж дивиться Прокуратура Дніпропетровської області та генпрокурор України, коли місцева прокуратура затяго плоче на закони? Чи ця «сліпота» державним коштом навмисне коїться, щоб «не помічати» нічого, начебто рейдерів у погонах не існує?

На окрему увагу заслуговує спілкування зі слідчим Васильківського відділення Нацполіції Ігорем Савченком, якого назвати інакше, як Попандопуло, язик не повертається. Бо він був запанібрата при «віджимі» врожаю зі злодіями, і одразу змаху поклявся фермерам, що кістками ляже, а допоможе їм вибратися з біди! Згодом відверто заявив, що соняшник купив якийсь кримінальний авторитет «Славко». І підняв на кпини повноваження

депутата обласної ради - мовляв, вони ж замалі для порушення спокою його поважної персони в законі! Куди хочете звертайтеся разом хоч зі всіма фермерами України, а буде по-моєму! Ще й гнуч матюччя, видно було, що це звична «мова» охоронця прав людини на Васильківщині.

Найголовніше у гучному васильківському рейдерстві те, що цій хамській особі, державному чиновнику, за діючої влади нічого не загрожує. Сучасний Попан-

допуло стовідсотково впевнений і у своїй абсолютній безкарності, і у повному безправ'ї громадян України. Це перетвілене поліцейське неподобство вважає себе найкрутішим та недоторканим. Або «новим поліцейським», якого назвати так язик не повертається - новий, але зі старими дірками!

Як таке можливе в європейській державі, запитаєте ви? Та в нашій поки що можливе все! Особливо беззаконня в правоохоронних органах. Права інколи просто немає! Тепер загроза повернення в тоталітарне минуле як ніколи велика. І лише тому, що ми не протестуємо, помовчуємо собі на благо розвинутого хамства, не вимагаємо «во дні фельдфебеля-царя» відставки Луценка з Аваковим. Вони не тільки спалювали реформу, але й завдали непоправної шкоди для нашого з Вами суспільства.

Іван МОРОЗ.

- А я служив у поліції. Не бійся, ми своїх не чіпаємо!

Цитати Попандопуло

Міжнародний журналіст Тадеуш Рава побував гарячої жнивної пори у фермерському господарстві Анатолія Гайворонського, що у с. Спаське Новомосковського району. Побачене, його враження та певні міркування лягли в основу нарису, що побачив світ у шведському журналі OMVÄRLD, який ми і пропонуємо вашій увазі.

Своєю часу вона була житницею усієї Європи, сьогодні ж Україна повільно починає використовувати свій величезний сільськогосподарський потенціал. Здебільшого, завдяки таким піонерам фермерства, як Анатолій Гайворонський, котрий керує господарством у південно-східній частині країни.

натівпрічпн та причпн вантажівки MAN. Анатолій має дві таких вантажівки. Ріпак відтранспортують до річкового порту у Запоріжжі, де його завантажать на баржі, з яких він й потрапить до портів Одеси чи Миколаєва, звідки експортуватиметься далі. Анатолій Гайворонський дає роботу більш як вом десяткам людей, тільки кілька з яких працюють в офісі. У великому будинку є кімнати для співробітників (п'ятеро з них проживають там безкоштовно), велика кухня, де кожен отримує щодня безкоштовний обід, дві кімнати для гостей та спортивний зал. Анатолій сіє зазвичай озими пшеницю та ріпак. - Поширення засухи перешкоджає вирощуванню весняних культур, - стверджує він. Застосовує тільки оранку. У випадку з пшеницею та ріпаком цикл починається восени з глибокого розпушування дисковою бороною. Потім відбувається підготовка ґрунту, посів та удобрення (азот, фосфор, калій). Перед зимою додатково обприскують інсектицидами, але тільки якщо виникає потреба. Ранньою весною поле насичують азотним добривом

Byn Spaske, där Anatolij Gajvoronskij's gård ligger, ligger bara tre mil från miljonstaden Dnipro.

» som alla andra några hektar av kolchostjorden. De som ville kunde få betydligt mer i ett livslångt arrende men få nappade. Folk hade ju inga pengar att köpa maskiner för. Anatolij bad om och fick 43 hektar jord. - Jag belånade mitt hus på banken och köpte en traktor. Året efter kom hyperinflationen vilket gjorde att jag snabbt kunde betala av mitt lån. Jag tog ett nytt lån och köpte en skördetröska. Och sedan började det sakta rulla framåt, berättar han. Han erbjöd de lantbrukare som fortfarande var medlemmar i kolchosen att arrendera ut sina åkerstycken till

УКРАЇНА - АГРАРНИЙ ГІГАНТ, ЩО ПРОКИДАЄТЬСЯ Напрямок

ВЧОРАШНІЙ ДОЩ змусив призупинити збирання пшениці, але сьогоднішнє післяобіднє сонце і майже 30 градусна спека вже виконали свою роботу, тож два комбайни знову сунували великим полем. Зерно сухе, тому можуть вести його відразу у зернохосвище.

Схоже, цьогорічний врожай складе близько чотирьох тонн з гектара, що не зовсім задовольняє Анатолія Гайворонського. У хороший рік тут, посередині поясу українського чорнозему, буває набагато більший врожай.

- Від квітня до червня майже не було дощів, - каже Анатолій. - У червні почало дощити, але для пшениці вже було надто пізно. Зате кукурудзі і соняшам дощ зробив добре.

- За останні 5-6 років клімат в Україні став помітно сушим, що повільно призводить до зміни структури вирощування. - Ще донедавна у мене було навіть сто гектарів картоплі. Сьогодні її більше вже не виростиш - надто сухо. Вирощування картоплі, так само як і кукурудзи, повільно пересувається до центральної частини країни, - зазначає Анатолій.

Ще кілька років тому він засівав кукурудзою 75 відсотків своїх 2000 гектарів. Сьогодні ж лише 25...

Шлях від поля пшениці до фермерського господарства, що розташоване неподалік містальйоніи Дніпра, ми долаємо джимом Анатолія. Спершу їдемо трасою з дворянним рухом досить хорошої якості, далі - місцевими дорогами, які місяцями сяють дірами і часто просто дуже нерівні. Анатолій показує на дорозу:

- Це символ корупції у нашій країні.

З його слів, саме корупція, бюрократія, фатальні політики та олігархічна система є найбільшими перешкодами для розвитку власного фермерського господарства та загалом аграрного сектора України.

Однак, найбільшою проблемою все ж є високі процентні ставки. Реальна процентна ставка за кредитами, наприклад, на придбання обладнання, становить 16-22 відсотків.

Цього року Анатолій придбав новий американський комбайн за 9 мільйонів гривень, взявши на цю покупку позику на 5 років під 16 відсотків у німецькому банку, що працює в Україні.

- Українські політики дбають, перш за все, про великі компанії, а маленькі та середні агропідприємства залишають, як доля виведе, - обурюється Анатолій.

Фермерський двір широчезний, тут розташовані кілька великих складів, а посередині, в два ряди стоять численні сільськогосподарські машини.

У цю хвилину нанавантажувач завантажує ріпак у

Tröskföraren Aleksander Stjonda arbetar från morgon till kväll.

En skördetröska av det amerikanska märket Case utnyttjar det soliga vädret och kör oavbrutet under dygnets ljusa timmar.

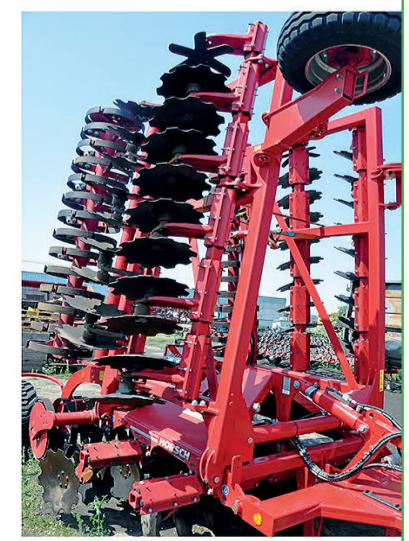
Växtskyddsprutan Case 3330 Patriot. Anatolij Gajvoronskij försöker att använda växtskyddsmedel enbart vid behov.

Vetet från Anatolij Gajvoronskij's gård körs till hamnar vid Svarta havet och exporteras därifrån till bland annat Egypten, Saudiarabien och Kina.

-Ukrainska politiker bryr sig inte så mycket om små och medelstora lantbrukare, säger Anatolij Gajvoronskij.

Horschharven Joker 8RT är i flitigt bruk, då gården använder sig av plöjningsfri odling.

та обприскують гербіцидами і, при необхідності, застосовують інсектициди та фунгіциди.

Що стосується пшениці, щороку закуповують насіннєвий матеріал «Супер Еліта», який висівають на 20 га. Таким чином, отримують 80 тонн насіння, якого в наступному році вистачить, щоб засіяти 250-300 га. У цьому ж році засівають 20 га і оригінальним насіннєвим матеріалом, з призначенням на наступний рік, і так далі відповідно до схеми. Таким чином, знижуються витрати на придбання дорогого оригінального насіння.

Кукурудзу та соняшник висівають за схемою навесні: глибоке розрихлювання за допомогою дискової борони, підготовка ґрунту, посів, удобрення (азот, фосфор, калій), обприскування гербіцидами (у випадку кукурудзи також фунгіцидами) та підобрення мікроелементами.

- Ми намагаємось якомога менше використовувати засобів для захисту рослин, як правило, лише у разі необхідності. Не переборщуємо також з удобренням, - каже Анатолій.

На той час, коли комунізм наказав довго жити, Анатолій Гайворонський вже кілька років працював ервником тракторної бригади, тут у колгоспі, у Спаському. Як і решта колгоспників, він отримав у власність кілька гектарів землі.

Той, хто хотів, міг отримати кілька десятків гектарів у приватну оренду, але мало кого це цікавило. Ніхто не мав грошей на техніку.

Однак Анатолій попросив про кілька - і отримав в оренду 43 га.

НА ЗНІМКАХ

- Анатолій Гайворонський та його донька Тетяна Падашуля, яка працює у батьківій компанії.
- Спаське, де розташована СФГ Анатолія Гайворонського, лежить всього за 30 км від міста Дніпра.
- Регіональна асоціація фермерів, засновником та головою якої є Анатолій Гайворонський, випускає щотижневу газету.
- Комбайнер Олександр Штонда працює від світанку до ночі, збираючи врожай пшениці.

- Я узяв іпотеку на будинок і купив трактор. Наступного року почалася гіперінфляція, завдяки якій вдалося швидко сплатити кредит, - розповідає Анатолій. - Тоді я взяв черговий кредит на придбання комбайна. І далі вже пішло.

Він запропонував власникам кількагектарних полів, які були членами ще існуючого колгоспу, що орендує їхню землю на вигідніших умовах, ніж пропонував до цього часу колгосп.

Сьогодні він орендує близько 1950 га у 682 власників. Всі вони були членами того ж колгоспу, тому поля розташовані компактно, великими площами, що полегшує роботу на них.

Сьогодні в Україні не існує ані приватної земельної власності (за винятком згаданих вище невеликих полів), ані її продажу. Майже всі сільськогосподарські угіддя в основному орендуються у державу. Анатолій Гайворонський вважає, що так повинно залишатися ще протягом тривалого часу.

- Вже сьогодні багато іноземних фермерів орендують поля в Україні. І вони мають доступ до незрівнянно дешевших кредитів у своїх країнах. Якби ввели вільний оборот землі, іноземні компанії у короткий час викупили б за невеликі гроші значну частину українського сільського господарства, - вважає Анатолій.

З другого боку, йому б хотілося, щоб оренда державної землі, така як його у 43 га, могла бути успадована.

- Я вклав у цю землю багато трудозатрат і грошей, і після моєї смерті вона повертається в державу, яка передасть її комусь іншому. Це нонсенс. Відповідний законопроект давно лежить у парламенті, але різні групи блокують його.

Шоб маги змогу впливати на інші рішення влади, Анатолій кілька років тому заснував місцеву асоціацію фермерів, яка сьогодні налічує понад 400 членів, що в загальній сумарності господарюють на 250 000 гектарах.

Асоціація створила товариство, де через власних менеджерів допомагає спільно закупити машини, мінеральні добрива, засоби захисту рослин та інше обладнання, а також допомагає з продажем сільськогосподарської продукції. Анатолій також надає пайовикам правову допомогу, підтримує зв'язки з поліцією, прокуратурою, судами та іншими установами.

«Соціальна відповідальність підприємств» має особливе значення в країні, де багато бід, а несподівана хвороба чи операція може миттєво позбавити людей суми, яку вони заощадували все життя.

- Якщо я можу, я охоче допомагаю, - каже Анатолій. - Не тільки моїм працівникам, але й людям з мого села.

Насправді, тільки з вікна літака, що підіймається у небо з аеропорту в Дніпрі, можна побачити величезний сільськогосподарський потенціал України. 50-100-гектарні поля розлягаються у всіх напрямках аж до горизонту. В українського аграрного сектора, безумовно, попереду велике майбутнє, особливо завдяки таким фермерам та піонерам, як Анатолій Гайворонський, котрі часто попри усі негаразди уперто рухаються вперед.

Текст і фото: Тадеуш РАВА

Експорт агропродукції значно зріс

За результатами січня-серпня цього року товарообіг продукцією аграрної та харчової промисловості між Україною та країнами Європейського Союзу досяг \$5,4 млрд. та збільшився майже на \$330 млн. порівняно з аналогічним періодом минулого року.

За 8 місяців експорт української продукції АПК до ринків ЄС перевищив \$3,6 млрд. Про це повідомляє заступник Міністра аграрної політики та продовольства України з питань європейської інтеграції Ольга Трофімцева. Так, у ТОП-5 країн з найбільшою часткою у зовнішньоторговельному обігу між Україною та країнами ЄС входить: Нідерланди - 15,2%, Польща - 14,3%, Італія - 12,6%, Іспанія - 12%, Німеччина - 11,5%.

«У п'ятірку ключових експортних позицій в напрямку ЄС за вказаний період увійшли: зернові - \$1,2 млрд., олія - \$702,5 млн., насіння олійних - \$581,4 млн., залишки і відходи харчової промисловості - \$312,8 млн., м'ясо та харчові субпродукти свійської птиці - \$169,8 млн. та інші товари», - розповіла Ольга Трофімцева.

Гряд українських продуктів АПК продемонстрував значне зростання вартості експорту до країн ЄС. Зокрема: насіння свирпи або ріпаку - на \$164,1 млн. (або відповідно збільшення на 73,1%); горіхи - на \$16,5 млн. (на 75,6%); овочі бобові сушені - на \$16,1 млн. (в 3,6 рази); плоди та горіхи сирі, варені або морожені - на \$14,1 млн. (на 41,1%); кондитерські вироби з цукру - на \$11,9 млн. (на 73,9%); соя - на \$11,7 млн. (на 7,5%); шоколад та інші продукти з вмістом какао - на \$10,8 млн. (на 68%); яйця птиці без шкаралупи та яєчні жовтки - на \$8,5 млн. (в 19,9 рази); соки - на \$8,2 млн. (на 33,5%) та інші товари.

«За вказаний період імпорту аграрної та харчової продукції з країн ЄС до України збільшився на \$336,2 млн. порівняно з відповідним періодом 2017 року та склав \$1,7 млрд. Найбільше ми імпортували продукти для годівлі тварин, тютюн та вироби з нього, шоколад та продукти з какао-бобів, м'ясо та субпродукти, насіння олійних культур, кукурудзу, алкогольний продукцію та різні інші харчові товари. Зростання обсягів двосторонньої торгівлі в агро- та харчовій сфері між Україною та ЄС вкотре доводить, що Угода про зону вільної торгівлі України з ЄС успішно працює», - резюмувала Ольга Трофімцева.

Використання аграрних розписок дало змогу залучити 3,2 млрд. грн.

За 9 місяців року сільгоспвиробниками оформлено 514 аграрних розписок на загальну суму 3,2 млрд. гривень. Крім того, станом на 9 жовтня за весь період впровадження аграрних розписок аграріям видано 696 розписок на суму 4,4 млрд. грн. з яких товарних - 290 на суму 2,5 млрд. грн. фінансових - 406 на суму 1,9 млрд. грн.

«74% від загальної кількості аграрних розписок оформлено саме цього року. Це свідчить про те, що цей фінансовий інструмент є ефективним та стає все більш популярним серед агровиробників. Аграрні розписки є зручними завдяки своїй простоті та швидкості оформлення, а також задоволенні потреб саме малого та середнього бізнесу», - зазначила заступник Міністра аграрної політики та продовольства України Олена Ковальова. Вона додала, що аграрні розписки охопили широкий спектр напрямків сільського господарства. Цим фінансовим інструментом користуються виробники зернових та олійних культур, а також ті, хто зайнятий в овочівництві, садівництві та тваринництві. Аграрні розписки видано під заставу майбутнього врожаю: кукурудзи, пшениці, гороху, рису, молока, яблука, кавунів тощо. Крім того, за кількістю всього укладених розписок - 60% фінансові, що передачає відносини у грошовій формі. З усієї кількості оформлених аграрних розписок на сьогодні виконані та закриті зобов'язання за 176 аграрними розписками на загальну суму 1,4 млрд. грн.

ДОВІДКОВО: Розподіл аграрних розписок за розміром с/г підприємств за весь період: 10% - господарства більше 5,000 га землі; 54% - господарства 1,000-5,000 га; 36% - господарства до 1,000 га.

Прес-служба Мініагрополітики.

Щоб прийшло на землю сподіване щастя, треба великої праці Михайло Коцюбинський

Крадії дитячої «соціалки»

«СТОСУЄТЬСЯ КОЖНОГО»

Ця популярна двогодинна передача на «Інтері» 19 жовтня була присвячена надзвичайній ситуації в КЗ «Верхньодніпровський дитячий будинок-інтернат № 2» ДОР». Ще влітку «Фермер Придніпров'я» застерігав, що в разі ігнорування справедливих вимог трудового колективу інтернату щодо негайної відставки свавільного керівника Дніпропетровською облрадою, дніпровські проблеми доведеться вирішувати Києву. Так і сталося. Певно ж, в телепрограмі Україна побачила лише верхівку «айсберга» недолугих «досягнень» керівника дитячого закладу за півтора роки «діяльності». Поза кадром залишилися давні три кримінальні провадження щодо Г. Феденка, безпідставне звільнення багатьох працівників і необхідність виплати їм за вимушений прогул 80 тисяч гривень тощо. До речі, заяви про незаконне звільнення з інтернату українські суди розглядають і досі.

Ведучий програми Андрій Данилевич після викривальних телесюжетів про побиття дітей та напад на київських журналістів запропонував колишньому директору Г. Феденку вибачитися перед С. Федик, проте той відмовився. Раніше це довелось зробити голові Дніпропетровської облради Глібу Пригунову. А суть продемонстрованої частки правопорушень проти верхньодніпровських дітей найглибше, мабуть, зрозумів Уповноважений Президента України з прав людей з інвалідністю Валерій Сушкевич:

- Перебуваю в глибокому сумі і тривозі... Щомісяця на утримання дитини-інваліда до кожного українського інтернату держава перераховує близько 14 тисяч гривень, туди шалені гроші йдуть. Але в такі заклади мало хто заглядає, тому й тривають неймовірні зловживання. Ніхто не сказав, як живуть у Верхньодніпровському інтернаті діти, чим харчуються. Там крутяться великі кошти, сплачені державою, і використовуються вони не для дітей. Звертатимусь до Генеральної прокуратури України з приводу перевірки не лише інтернатів Дніпропетровщини, а і всієї України.

«МАСШТАБ РОЗКРАДАНЬ НЕЙМОВІРНИЙ» -
ТК «112 Україна»

Достеменно невідомо, чи дивився Валерій Сушкевич годинну передачу «Ліга корупції» на «112»-му каналі

20 жовтня про здириництва і садизм керівництва кількох дитячих інтернатів у Дніпропетровській, Житомирській, Запорізькій областях. А коли бачив її, то Уповноваженому з прав людей з інвалідністю треба співчувати. Практично в кожному інтернаті встановлені факти величезних розкрадань продуктів, закупівлі харчів до дитячого столу втридорога, голодування дітей, у багатьох закладах зафіксовані побиття підопічних, використання рабської праці тощо.

Серед «лідерів» України за переліченими «здобутками» опинився і Верхньодніпровський інтернат № 2. Коли взяти до уваги, що Дніпропетровська облрада щороку виділяє на його вихованців 6 мільйонів гривень дотації, плюс державні кошти, 75% пенсії кожного вихованця і т. п., то харчування в ньому має бути цілком пристойним. Але підопічні майже не бачать м'яса і почасти навіть голодують. Кухарі зізналися, що з приходом Г. Феденка на посаду директора він змушує їх записувати м'ясо та деякі продукти в натуральні добові норми харчування в межах асигнувань, але в інтернат їх... не привозять! Недарма теперішній в. о. директора Еліна Збранська, тоді заступник директора, власним тілом перегородила шлях знімальній групі Світлани Федик до харчоблоку інтернату з криком «Кухня віспадає!»

«Випливали» на білий світ й інші неймовірні для правової держави речі. У КЗ «Верхньодніпровський дитячий будинок-інтернат № 2» ДОР» є на балансі власний харчоблок, досвідчені кухарі, які пропрацювали в ідальні інтернату все життя. Та з призначенням на посаду директора Г. Феденка, який за сумісництвом став ще й головою тендерного комітету, йому, можливо, за вказівкою згори, запроалося замовити кейтерингові послуги. Тобто послуги з організації ресторанного харчування, яке доставляється з обумовленого місця дітям інтернату. Для цього, за умовами договору, Г. Феденко безоплатно надав у користування так званій «кейтеринговій компанії» державне майно, зокрема приміщення ідальні та харчовий склад. При цьому зазначив, що все це йому дозволила робити Дніпропетровська обласна рада. До речі, електроенергію та газ за користування цими приміщеннями директор оплачував державним коштом.

Гучний скандал у соціальній сфері Дніпропетровщини вже поширився на всю Україну. Хижа загальноукраїнська «пальма першості» з порушення прав дітей-інвалідів та їхнього різного роду пограбування віддана експертами нашої області - після телепрограм вже на трьох загальнонаціональних каналах. Раніше на «Айсітіві» йшлося про садизм директора КЗ «Верхньодніпровський будинок-інтернат № 2» Дніпропетровської облради Геннадія Феденка стосовно вихованців і працівників. Ще й внаслідок директорського з підлеглими вересневого нападу в стінах інтернату на журналістську знімальну групу Світлани Федик, за даними Нацполіції, відкриті кримінальне провадження за трьома статтями ККУ «завдання тілесних ушкоджень журналісту», «спричинення матеріальної шкоди» та «перешкоджання журналістській діяльності». Потерпілі справедливо наполягають на перекваліфікації нападу на ч. 2 ст. 187 ККУ «Розбій», де відповідальність за груповий напад більш суттєва і визначена строком від 7 до 12 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

А «кейтерингову компанію» голова тендерного комітету Г. Феденко знайшов аж у м. Луцьк, нею виявилось товариство з обмеженою відповідальністю «СТРАТТОН СІЛЬВЕР». Воно «надало» такі ж самісінькі «послуги» Міністерству оборони України на суму близько 300 мільйонів гривень. А насправді, згідно з ухвалою суду, лише перерахувало ці кошти транзитним фірмам, які у свою чергу перерахували їх конвертаційним підприємствам, де бюджетні гроші і стали готівкою.

Дізнавшись про досудове розслідування відносно ТОВ «СТРАТТОН СІЛЬВЕР», Г. Феденко занепокоївся. І серед інших постачальників «кейтерингових послуг» хутенько обрав новостворене підприємство «Дніпрпродсервіс» у м. Дніпро. Воно дивним чином одночасно виграло тендери у 10 (десяти!) інтернатів Дніпропетровської області поспіль, уклало з ними 21 договір на загальну суму - вистільки вдумайтеся - 92 мільйони гривень! І ніби має виробничі потужності в м. Марганець, аж з двома орендованими автомобілями...

Тобто стає більш ніж очевидним, що такі підприємства фізично не в змозі приготувати та розвезти гарячу їжу три рази на день у всі спеціалізовані виховні заклади чималенької Дніпропетровської області, що знаходяться в різних її краях. Вочевидь, вони ніколи цим і не займалися взагалі. Журналісти каналу «112 Україна» завітали на адресу реєстрації ТОВ «Дніпрпродсервіс» - на проспекті Богдана Хмельницького у Дніпрі, проте офісу, а тим паче складу, там взагалі не було!

Отже, маємо «схему» відмивання державних коштів саме в соціальній сфері Дніпропетровщини. Так звані «кейтерингові компанії» - ТОВ «СТРАТТОН СІЛЬВЕР» та ТОВ «Дніпрпродсервіс» - є ні-

чим іншим, як підставними компаніями. У них відсутні матеріальні та трудові ресурси для здійснення кейтерингової діяльності, якою нібито за результатами конкурсних торгів повинні забезпечувати КЗ «Верхньодніпровський дитячий будинок-інтернат №2» Дніпропетровської обласної ради» та інші спеціалізовані заклади області. Ці «компанії» насправді є лише ланкою для передачі державних коштів до конвертаційних центрів й існують лише на папері. Заяву про цю «схему» ТК «112 Україна» подав Прокуратурі Дніпропетровської області.

Насправді в інтернаті повноцінно функціонувала та продовжує працювати ідальня (харчоблок), яка належить КЗ «Верхньодніпровський дитячий будинок-інтернат №2» ДОР». А продукти харчування надходять у вигляді благодійної допомоги. Та дітей як годували майже самими макаронами, так і годують, це і називається «кейтеринг». Кухарів колишній директор Г. Феденко оформив як сестер-нянчок, таким чином підпорядкувавши собі, ще й змушував їх підписувати фіктивні звіти для «кейтерингової компанії». Саме тим фіктивним підприємством, де гроші державних підприємств та установ перетворюються в готівку і лягають у кишені учасників «схеми».

ДНІПРУ «СХЕМА»
ВІДОМА

Більш ніж дивне тримання на посаді директора Г. Феденка впродовж майже чотирьох місяців з початку протестів трудового та профспілкового колективів Верхньодніпровського інтернату обласною радою може пояснюватися не просто нехтуванням прав людини і підопічних і працівників. А і прагненням будь-що зберегти в «ланці» одного з ключових учасників злочинського привласнення державних коштів. Такі думки напрошуються одразу після перегляду «Ліги корупції» на ТК «112 Україна» за 20 жовтня. Надзвичайна ситуація в інтернаті, її корупційна складова добре відомі і депутату обласної ради, члену робочої групи департаменту соціалістичної Дніпропетровської ОДА з перевірки фінансової та господарської діяльності Верхньодніпровського інтернату Анатолію Гайворонському:

В об'єктиві

- Влітку під час перевірки в інтернаті директор Феденко раптом нервово почав кричати мені: «Підійть до свого керівництва та запитайте - що тут відбувається з ідальнею?» Та я й сам переконаний, що Г. Феденко одноособово не міг реалізувати таку величезну «схему» відмивання державних грошей. Проте, як голова тендерного комітету, є безпосереднім її учасником. Масштабність «схеми» вказує на причетність до неї посадових осіб облради, зокрема і однопартійців Порошенка. Вказує на привласнення ними державних коштів або ж сприяння їхньому розкраданню в особливо великих розмірах. Одинадцятого жовтня на засіданні профільної комісії Дніпропетровської облради під головуванням соратниці Г. Феденка по «Укропу» Ольги Гутніної вона вкотре відмовилася направити висновки комісії департаменту про виявлені махінації директора з преміями, харчами і т. п. правоохоронним органам. І усіма силами захищала Верхньодніпровський інтернат, навіть кричала: «Директор звільнений, висновки комісії враховані! У нас немає більше ніяких повноважень!» У цій ситуації вимагаю належної реакції найвищих антикорупційних органів держави, хоча й розумію - це тривалий і клопіткий процес. Треба перевірити увесь ланцюг постачання Верхньодніпровського і всіх причетних до «кейтерингової схеми» інтернатів Дніпропетровщини, їхню фінансову звітність та багато інших документів. Зберегти обличчя «безкомпромісних борців з корупцією» нинішній владі вже не вдасться.

У день припинення директорських повноважень Г. Феденка - 18 вересня - голова Дніпропетровської облради Гліб Пригунов підписав «Розпорядження 46-КП «Про оголошення конкурсу на заміщення посади директора КЗ «Верхньодніпровський дитячий будинок-інтернат № 2» ДОР». Подача документів на конкурс завершилася 19 жовтня, сам конкурс відбудеться в середині листопада. Склад комісії, яка визначить підного керівника із заявлених претендентів, ще не відомий. Трудовий колектив Верхньодніпровського інтернату № 2 позбавлений можливості вибору директора, вихованці інтернату теж не мають права обирати собі опікуна, фактично батька. У телепередачі «Стосується кожного» 19 жовтня Г. Феденко заявив: «Спробую взяти участь у конкурсі».

Підготував
Григорій ДАВИДЕНКО.

ЯК ПОКАЗУЮТЬ реалії життя, з нас можна дерти не сім шкур, а сімдесят сім, і шкірудерам все збувається з рук. Допоки ми терпимо і мовчимо, апетити «кровосісів» зростають, вони придумують все нові і нові схеми викачування грошей з «пересічних». Навіть протестні виходи українського люду на Майдани з масовим народним кровопролиттям нічого не змінили, оскільки в нас ще немає імунітету від лукавого. А він в Україні, як той дракон багатоголовий та різнокольоровий, то синю сорочку натягне, то помаранчеву напне, та й іншими кольорами теж не гребує. Яку хоч на себе облуду нацупить, аби тільки знову народ ввести в оману і продовжувати здирництво. Поки що перед ним ми беззахисні; ще не народив народ ту силу, яка захистить нас від лукавого. Тільки на Бога сподіваємося.

Але, як відомо: на Бога надійся, а сам не зивай. Розумом народним маємо знайти вихід із цієї скрути, бо інакше великий здоровезний Гаплик прийде і державі нашої і нам, її громадянам. З усього видно, до цього йде. Останнє аналітичне дослідження Міжнародного валютного фонду показало, що за рівнем бідності ми лідери в Європі.

«За оновленими даними, Україна є найбільш бідною країною Європи. У новому звіті МВФ за показником ВВП на душу населення нас обійшла Молдова, а ми перегнали Папуа Нову Гвінею», – написав на своїй сторінці в Facebook економіст Володимир Компанієць.

Оце дожилися! За рівнем середньої зарплати ми також опинилися на останньому місці в Європі, бо навіть у тій же Молдові на кінець червня вона становила 375, 82 долара, а в Україні – 325, 53 долара. Як свідчить Укрстат, в липні номінальна середня зарплата

в Україні зросла всього на 1 долар (точніше, на 29 грн.) – до 9 170 грн., а в серпні знизилася до 8977 грн. Згідно з інформацією швейцарських дослідників, Україна опинилася на 123-му із 140 місць в рейтингу статків громадян. Наша країна поступилася лише Конго (331 дол.) Ефіопії (167 дол.) і Малаві (141 дол.). Але така економічна ситуація в країні для наших здирників досі не є (!?) тією червоною лінією, яку вже давно перетинати зась.

ГАЗОВИЙ ЗАШМОРГ ВІД ДЕРИЛЮДІВ

Гострим пером

Ноу-хау від дерилюдів
Український уряд щойно оголосив про подорожчання газу з 1 листопада, ціни для населення зростають на 23,5%. Відтоді платитимемо 8 550 гривень за 1 000 кубометрів. При цьому повідомили, що вартість газу в Україні повинна була зрости ще навесні. Проте згодом уряд продовжив спецзобов'язання до кінця травня, а ще пізніше – до кінця липня, серпня, вересня та жовтня. Однак подорожчання газу для потреб населення в уряді назвали неминучим. Питається, з якого економічно обґрунтованого переляку? Що, подорожчав видобуток газу? Чи його перекачування і транспортування? Та ні, про це мовчать.

– Більше року ми вели перемовини з МВФ про те, щоб зняти з порядку денного питання підвищення ціни на газ. Але не все в наших силах. З 2005 по 2013 рік були накопичені великі борги в розмірі 50 мільярдів доларів. І зараз настав час їх повертати, – пояснив рішення Кабміну прем'єр-міністр В. Гройсман.

За його словами, спочатку планувалося збільшити ціну на 60%, але в результаті тривалих перемовин вдалося «досягнути компромісу». Проте, запевнив Гройсман, підтримку від держави у вигляді субсидій отримають усі, хто потребуватиме. Отже виходить, в реальності ми тепер усім простим українським людом не економічно обґрунтовану більшу ціну за газ сплачуватимемо, а повертатимемо кредитні копшти, набрані та розкрадені лукавими можновладцями.

тами і продовжують бавитися, набиваючи власні кишені, а ми маємо за це платити? Та ще й цинічно заявляють, що приведення тарифу на газ до європейського і світового рівня сприятиме євроінтеграції України і обіцяє переваги в майбутньому.

Чому нам дійсно треба вчитися у європейців, так це боротьбі з цінами. Вони вже давно додумалися організовано виходити на мітинги та здійснювати різ-

То чому ж не називають все своїми іменами: «лукавий владний упир брав кредити для своїх непомірних потреб, а ти, народе, вертай!» У Кабміні кажуть, що підвищення ціни газу – ключова вимога Міжнародного валютного фонду. Тобто наші лицеміри і лицедії у владі продовжують «переводити стрілки», вказуючи на МВФ. Он, мовляв, то ж він винний, бо вимагає! Але ж представники МВФ вже неодноразово пояснювали:

– Ми вимагаємо тільки те, що нам обіцяли як гарантію повернення боргу, коли брали гроші в кредит. І нічого зайвого!

Не виконати цю вимогу – означає не отримати міжнародну фінансову допомогу. Але знову ж такі виникає питання: допомогу кому? Народу України на розбудову країни, чи ненажерливій нашої владі? Відповідь очевидна: апетити корупціонерів тільки зростають. Не питаючи нашої згоди, владні чинуші втягнули нас в цю ганебну гру з креди-

ного роду акції проти необґрунтованого підвищення цін. Тому, як стверджують наші заробітчани, що регулярно бувають у європейських розвинених країнах, ціни на продукти там подекуди менші, ніж у нас, а зарплати в кільканадцять разів більші. Поки ми ще дримаємо, вагаємося, для них новина про збільшення ціни – це вже апіорі привід вийти на протест. Для прикладу: щойно у Франції, коли підвищили ціни на бензин, французи закидали автозаправки гноєм. Ох і креативно і мальовниче вийшло! У нас ще такого досвіду катма, але такі треба переймати його в передового Заходу і так європеїзуватись. Бо доконають!

Обурююаяся Петро ЛУК'ЯНЕНКО.

Чому не можна спалювати листя?

Восени жителі приватного сектора збирають і спалюють опале листя. Таке сприйняття - це відгомін радянського часу, коли була популярна практика осінніх суботників, а вони завжди закінчувалися спалюванням зібраного листя і сміття. Але кілька років тому екологи стали боротися з цим стереотипом, доводячи, що палити листя заборонено, бо такі дії завдають шкоди навколишньому середовищу і здоров'ю людей. З огляду на те, що це масове явище і беруть участь в ньому тисячі людей, шкоду від диму багатьох можна порівняти зі шкодою, якої завдають промислові підприємства. **Ось сім основних причин, чому не можна спалювати листя:**

1. У вогнищі горіння відбувається при поганому доступі кисню досить і досить низьких температурах. При згорянні однієї тонни рослинних залишків у повітря потрапляє близько 9 кг мікрочастинок диму. Ці мікрочастинок складаються з пилу, окису азоту, чадного газу, важких металів і ряду канцерогенних сполук. В тліючому листі виділяється бензопирен, здатний викликати у людини ракові захворювання. Саме такі шкідливі речовини в димі підсилюють набряк і алергічне запалення слизової. Людей, які страждають на алергічні риніти і бронхіальну астму з кожним роком стає все більше. І вдихаючи отруєне димом повітря палаючого листя, вони будуть відчувати нескінченні напади: кашель, задишка, нежить, закладеність носа і так далі.

2. Особливо шкідливе спалювання листя в багатоквартирних кварталах. Запах диму

На порі, на часі

через відкрите вікно потрапляє в квартири. Надихавшись таким «свіжим» повітрям, у людини починається загострення. Ось чому від багаття, що горіло вдень, в астматиків, які навіть не виходили на вулицю, цілком може статися напад вночі.

3. Дим вогнища з листям містить приблизно в 350 разів більше речовин, які викликають рак, ніж в сигаретному димі.

4. Ні в якому разі не можна спалювати синтетику - пластик, гуму, целофан і т.д. При згорянні цих продуктів утворюється дуже багато отруйних газів.

При згорянні, наприклад, поліетиленового пакету, в повітря вивільняється до 70 різноманітних хімічних сполук, більшість з яких для людини є отруйними.

5. Як правило, листя спалюють прямо там, де їх зібрали, тобто на землі. В результаті відбувається випалювання верхнього шару ґрунту. Вогонь знищує необхідні мікроорганізми. ґрунт стає субстратом, а не живою екосистемою, і на місці вогнища довгий час

нічого не росте. Існує міф, що ось ми зараз спалимо листя, а потім цим попелом одобримо дерева. Насправді, там немає корисних речовин. Набагато більш корисною як добриво стає органіка після перегнивання в компостній ямі.

6. Листя - це поживні речовини, які повинні потрапити в ґрунт. В результаті, спалювання природного листя ґрунт біднішає, перетворюється в пісок. А це, в свою чергу, посилює загальну запиленість міста. Якщо вже цієї осені ви залишите листя під деревами, то через два-три роки екологічний баланс відновиться. З'являться мікроорганізми, жучки, черв'ячки і ті самі ґрунтові бактерії, які легко справляються навіть з шкідливим бензапіреном, що міститься в повітрі великих міст.

7. Кодексом України про адміністративні правопорушення передбачається штраф за спалювання листя. Його розмір - від 340 до 1700 грн.

Оскільки закон забороняє спалювати листя на території міста, то виникає питання - що робити з опалим листям?

Існує як мінімум три екологічні альтернативи спалюванню. Вони займають менше часу і сил, ніж розведення вогнища.

Закопати

Викопуємо яму необхідного розміру і глибини і звалюємо туди масу. Засипаємо землею. До весни закопане листя перетвориться в корисний перегній. Агрономи кажуть: в листовому перегної азоту і фосфору майже стільки ж, скільки в коров'ячому гної.

Компостні ями

Якщо ви живете в приватному будинку, можна зробити з листя компост. Риємо

яму глибиною в метр, довжиною в півтора-два і шириною три метри. Відступаємо від стінок ями по 20 сантиметрів з кожного боку і робимо всередині дерев'яний ящик. Вкопуємо по кутах чотири стовпи і прибиваємо до них дошки. Ми залишаємо між дошками отвори по 5 сантиметрів, щоб всі шари компосту провітрювалися. Закидаємо дно товстими гілками, корою і соломкою - потрібно 10-15 сантиметрів. Це буде дренаж, який відведе зайву вологу. Закриваємо верх споруди плівкою, вона створить парниковий ефект. Тепер запасемося терпінням: процес перетворення листя в компост займає до двох років.

Вивезення листя

Якщо вам не хочеться ритися в землі, можна вивезти листя в міській оранжереї або спеціально виведені полігони, або ж просто залиште його лежати під деревами, тим самим вбережете дерева від морозів. Якщо ви бачите як палять багаття з листя, не сидіть склавши руки, допомагайте вирішувати цю екологічну проблему. Телефонуйте, скаржтеся. Куди? В міській диспетчерській, МНС - 101, міській екологічній службі або до обласних екоінспекцій. Людина, яка звертається в інспекцію, повинна назвати точну адресу, де саме зафіксовано правопорушення. Якщо людина, яка порушувала закон і спалювала листя, не визнає свою провину, то доказами її провини можуть бути два свідки, або фотографії, на яких зафіксовано факт спалювання листя. Якщо є два свідки, які підтверджують, що був факт спалювання листя, то інспектор може винести постанову про адміністративне порушення.

Підготувала Анна МЕЛЬНИК.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 3 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1883941. Тираж 27032.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

НЕПИСАНІ ІСТОРІЇ МИКОЛИ НЕЧИПОРЕНКА

АБО І ВЕСЕЛІ, І НЕВЕСЕЛІ, СМІШНІ І СУМНІ, АЛЕ АВТОР НАДІЄТЬСЯ, ЩО ЦІКАВІ МЕМУАРИ

Цієї осені виповнилася 52-га річниця творчої діяльності Заслуженого журналіста України Миколи Нечипоренка, яка дивним чином збіглася з його 70-літтям від роду. І що цікаво – практично пополам поділилася його суто професійна кар'єра: 25 років роботи у пресі припало на радянські часи і вже 27-м на пострадянські. Починав, зрозуміло, у районній газеті, яка зараз називається «Покровський край», і молодіжній обласній «Прапор юності» – може ще хтось пам'ятає, що була така? А потім і до виходу на пенсію працював власним кореспондентом київських видань – газети «Молодь України», потім «Радянської України» і «Сільських вістей», насамкінець «Голосу України» і журналу Верховної Ради «Віче». Написати та надруковано Микола Миколайович встиг навіть не сотні, а тисячі газетних та журнальних публікацій. То вважайте, що 52 томи, зараз у вигляді вирізок зібраних в окремих теках. Хоч Микола Миколайович паралельно зміг видати ще й власних чи у співавторстві з іншими колегами чотири десятки книг публіцистики та документальної прози.

Отже написано багато. І раптом тепер... неписані історії. Відразу виникає питання, чому не писати? Пояснює так: за багато-багато літ у записниках та пам'яті нагромадилося чимало історій, вражень, зустрічей та випадків,

часом ну геть унікальних, про які з різних причин свого часу не вдалося повідати читачам. Багато дечого не довелося писати уже хоч би тому, що просто не надрукували б. А вже колись така була цензура, яка не все приймала до друку. Та й зауважте, що спогади свої Микола Миколайович називає тепер ще й веселими і не дуже. Тому, що залишалося неписаним в минулому химерне та дивне, дотепне

і парадоксальне – справді і смішне, і сумне. Якщо хочете, то й історії, котрі нині уже сприймаються як байки чи вигадки, міфи про минулих людей та їхні вчинки, витівки і неординарні діяння.

Залишається попередити, що оскільки ці мемуари-спогади про дуже розмаїті події і пригоди, то й розміром вони різні – від сторінки чи й менше машинописного тексту до чималих новел та оповідань. Одні все одно, що гуморески чи усмішки, інші зворушливі чи повчальні притчі. Нарешті таке: їх автор прийшов до висновку, що заснування і вихід нової на Дніпропетровщині газети «Фермер Придніпров'я» – прекрасна нагода видати нарешті у світ цикл «Неписаних історій». Так що наберіться терпіння, бо уже написаних вистачить, мабуть, на цілий рік, а якщо врахувати і ті, котрі ще тільки пишуться, то і на довше. Хоч автор ладен з читачами нової газети укласти угоду наступного характеру: якщо його сумні та веселі новели не припадуть вам до вподоби, якщо ви їх не знайдете цікавими – пишіть, дзвоніть і заходьте з вимогою припинити публікації. Буде зроблено, як ви побажаєте. А історії, в яких, як у краплях води, відбиваються усі дива дивні і зрішні та комічні давно минулих часів, було так багато, що навряд чи автору і вдасться усі їх опрацювати для друку.

НАТЕ ВАМ ВЕЛИКУ ГАЗЕТУ!

Ось, скажімо, хочете знати, як на початку 70-их років минулого сторіччя у тодішньому Дніпродзержинську – нині Кам'янському – міська газета почала виходити великим форматом. Форматом газети «Правда», як тоді прийнято було говорити. Справа у тім, що тамтешній «Дзержинець», орган міському партії, виходив маленьким, «половинним» форматом. Як «задріпані» газетки у сільських районах. І це у Дніпродзержинську, який уже весь Радянський Союз знав як батьківщину головного більшовика-ленінця, Генерального секретаря всієї одноосібно правлячої Комуністичної партії Леоніда Ілліча Брежнєва. Куди це годиться? Відтак не доводиться дивуватися, що міський комітет Компартії кілька років поспіль з усіх сил домагався «повного» формату для своєї газети. Ніби він мав засвідчити велич і престиж земляків Брежнєва.

Зараз багато хто і не збагне, в чому ж полягала проблема. От фермерська Асоціація Дніпропетровщини задумала видавати власну газету – і будь ласка, ви уже читаете її другий рік. А тоді з'ясувалося, що самостійно затівати подібне. Самвидав вважався злочинною системою. І треба було отримати дозвіл – причому, не місцевих діячів Комуністичної партії, а аж Москви. Хочете – вірте, хочете – ні, але прохання видавати «Дзержинець» розмірами «Правди» двічі чи й тричі розглядали на засіданнях найвищого у Союзі РСР органу влади – на Політбюро ЦК КПРС. І кожного разу рішення відклали на потім. Лише з тих міркувань, що у Дніпродзержинську бракувало поліграфічної змоги друкувати «велику» газету. Ідеологічний відділ ЦК радив зачекати, поки «відповідну базу створять», і члени Політбюро погоджувалися: треба товаришам на батьківщині Леоніда Ілліча потерпіти. Діло в тім, що якраз у Дніпрі на вулиці Осінній будувалася партійна друкарня «Зоря», і як тільки її запустять, стару з вулиці Ленінградської й збиралися перевезти у знамените сусіднє місто.

І, мабуть, повноформатного за тодішніми мірками «Дзержинця» ніколи б не з'явилося, оскільки з'ясувалося, що стару друкарню на Ленінградській ще раніше насправді намітили перетворювати на навчальну для учнів ПТУ – профтехучилища майбутніх поліграфістів. Як так сталося, зізнаватися уникали, але факт залишається фактом. І як викрутитися з цієї ситуації, навіть гадки не мали. Хоч за іншою інформацією, дніпродзержинцям неначе радили, поки земляк у Генсека ходить, добиватися будівництва також своєї нової газетної друкарні. Чи добилися б – оце бабуна ще надвоє й гадала.

Та одного разу 1 Травня, в День Міжнародної солідарності трудящих (!), піднімаючись на трибуну Мавзолея Леніна на Красній площі у Москві вітати парад радянських людей, Л. І. Брежнєв невідь про що думав чи згадував, але несподівано оглянувся до Сулова – вічного секретаря з ідеології ЦК КПРС, який, як правило, на подібних торжествах ступав слідом за дорогим Леонідом Іллічем – і спитав:

- А що, Михайле Андрійовичу, у Дніпродзержинську газета уже виходить форматом «Правди»?

То, перепрошуємо, можна зрозуміти, про що думав всесильний земляк. Точніше, про кого. Про земляків. І було це, повторюємо, в урочу мить за кілька хвилин до «історичної» демонстрації радянського трудового люду на головній площі держави. А уже 9 травня, на День Перемоги, «Дзержинець» прийшов до своїх читачів повним у ті роки газетним форматом. Ото був сюрприз!

обох були сталеварами на металургійному заводі. І працювали так, що до самісінької пенсії ходили в передовиках, як величали тоді сумлінних робітників. То доволі пристойно і не бідно як на тодішні часи жили сім'ї обох сестер.

Хоч і не це головне. Головне, що дружно, у мирі і злагоді жили. Родини шанованих сталеварів одержали і квартири в одному і тому ж будинку на центральному у місті проспекті. Тоді це було ознакою щастя «вище даху». То і на виду у багатьох сусідів згуртовано і приязно жили родини Марії та Насті. У свята і будні разом, а поряд і діти. Дні народження спільно відзначали, гуртом батьків у селі провідували. Здавалося, ідилія двох родин, а особливо жінок-сестер не буде кінця-краю.

Більше того, коли невідомо звідки і як наздогнала старість, і вийшло так, що невблаганна смерть майже і одночасно забрала у Марії та Насті чоловіків на той

Адже молодша на пару літ Настя клялася й божилася навіть, що «це навіки вічні». Вона так розізлилася на рідну сестру, що обзивала її останніми словами, чого раніше, повторюємо, ніколи собі не дозволяла. Лаяла, «на чому світ стоїть» - і хитра, і підступна, і за що «їй така ласка», і «чим вона краща за мене»? У свою чергу навзаєм Марія і знати тепер не хотіла Настю, яку «не інакше, як жаба давить».

-Ти бач, яка горда, - обурювалася, - що дметься і носа від мене верне, не вітається. А я що, дорогу їй перейшла? Мало не мені, старшій, треба до смерті винною перед нею себе почувати й каятися. Та не діждеться!

-А що ви хочете, - пояснювала на те Настя людям, яких дивувала сварка двох сестер, - якщо записалася моя Марія куди там, носа дере вище себе та носиться зі своїм везінням, як дурень з писаною торбою...

І незабаром не лише сусідам та давнім знайомим стала відома причина, котра зробила сестер нетерпимими ворогами. Усе місто миттю дізналося, що ж до такого невеселого фіаско призвело. Дізналося і не знало, сміятися йому від цього чи плакати? Бо ж виходило так, неначе все це спричинив той факт, що на проспекті, який називався проспектом Леніна, поставили на постаменті бюст багато разів Герою Радянського Союзу і Соціалістичної праці, лідеру партії комуністів СРСР і «дорогому земляку» Леоніду Іллічу Брежнєву...

Власне, через те, що цей бюст опинився на тій дільниці проспекту, який прибирала від сміття Марія. Якщо нас пам'ять не підводить, прибиральницям вулиць платили у ті роки по 60 тодішніх радянських рублів. Уже тому, що більше просто не можна було платити. Так от, а Марії одначе в порядку високої честі стали платити на 20 більше – тобто 80 рублів. Майже як платили на заводах інженерам. А як інакше, якщо жінка замітає навколо пам'ятника самому Брежнєву! Це неабияка честь і виявлення високого довір'я, котрі гідні гідної і оплати – так вирішила влада, яка правила бал на ту пору у місті. Марія ж чи то дійсно над усе записалася з цього, чи, навпаки, Настя обурилася, за що їй така «масниця» чи повстала проти несправедливості – цього ніхто не став з'ясувати. Але більшість опинилася на боці тих, хто співчував «ошуканій». Позаяк дійсно яка різниця, де підмітати проспект – коло бюста Генсека Союзу РСР чи там, де його немає? Смітять же бо всюди однаково! І найпечальніше у цій історії, що рідні сестри так і не помирилися до самісінької смерті. Отак їх розсварили «двадцять рублів на дурничку».

Щиро, від цього серця вітаємо ЮВІЛЯРА, зичимо Вам, Микола Миколайовичу, міцного здоров'я, натхнення, творчого добголіття. Нехай же і далі ще переконливішим буде Ваше журналістське слово! Колектив «Фермера Придніпров'я»

Ото було диво! Певно, багатолітній «сірий кардинал» Михайло Сулов запитання шефа-Генсека сприйняв за вказівку. У Дніпродзержинську з обласного центру миттю було споряджено десант провідних журналістів на поміч тамтешнім колегам. І ще півроку раптово «подорослілу» газету друкували у Дніпропетровську. Аж поки дійсно у Дніпродзержинську в авральному порядку не завезли новеньке поліграфічне обладнання. Вся область тоді піддакувала, що місту повезло.

ЯК ДВОХ СЕСТЕР РОЗСВАРИЛИ

ЗНОВУ таки про подію в Дніпродзержинську, який згодом з батьківщини Брежнєва перейменували в батьківщину застою – пам'ятаєте? Наша ж подія сталася трохи раніше. Жили там дві рідні сестри – Марія і Настя. Виросли вони то у селі Криничанського району, але молодими одна за одною вийшли у місто заміж. З роботящими хлопцями побралися. Чоловіки

світ, а діти вирости, у дітей з'явилися свої сім'ї, несподівано осиротілі жінки ще міцніше почали триматися купи, як і належить сестрам. Тим паче їм, що за все життя не те що жодного разу не сварилися, а ніколи й обидного чи поганого слова одна одній не сказали. А чи від того, що звикли не сидіти без діла вдома, чи щоб мати зайву копійку на гостинці онукам, пішли працювати прибиральницями у міський комунгосп.

Є у містах двірники, котрі утримують в чистоті прилегли до житлових будинків території, а є сміттяри, які замітають ранками вулиці, тротуари і парки. Останнім і стали займатися Марія і Настя поруч зі своєю домівкою на проспекті. У Марії своя дільниця, у Насті своя. Але не ділили їх між собою сестри – частіше прибирали разом, ніж порізно. Бо і далі жили дружно. У похилі літа це тим паче дуже доречно.

Одначе якось буквально в один день несподівано для багатьох, якщо не для всіх, хто їх знав, між жінками пробігла чорна кішка. Розсварилися вони між собою, «неначе їм щось пороблено», як казали люди.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити
«Фермер Придніпров'я» на
наступний 2019 рік можна у будь-
якому поштовому відділенні області.
Передплатний індекс 60092.